

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06



Ако у улици Владана Деснице живи Милан Поповић - тај не може бити Хрват, да јебе ћаћу... Чак ни Херцеговац.

Са већим симпатијама су гледали болничке "жохаре" него њу - "посрбљену" Хрватицу која је родила четири "четника".

У жеку рата у Босни и Херцеговини - Влада СР Југославије је Хрватској (дојучерашњем непријатељу) предала 714 (добар пешадијски батаљон) у градској герили прекаљених усташа који су у року одмах упућени у борбу, а заузврат добила неколицину војника ЈНА заробљених у Хрватској током служења војног рока, неколико војних пензионера и пар баба на чије станове је рватско Министарство обране бацило око.

Ана Маљевић је хрватском богу згрешила само то што се удала за Србина и родила четири сина. У јулу 1991. године, у кућу Ане и Богдана Лукића дошао је комшија Хрват и Богдану рекао да би било добро да се за једно време негде склоне; доводећи себе и своје у опасност, овај фини човек је учинио оно најмање могуће - што је Богдану и синовима спасло животе... Наводно, на састанку "домољуба" из њиховог кварта одлучено је да се кућа Лукића претресе како би проверили има ли код комшија оружја. У то време, сви Срби из Хрватске су сумњичени и третирани као "сурадници УДБЕ и КОС-а, четнички снајперисти, итд". У Сплиту је ухапшен пензионисани потпуковник ЈНА, осамдесетогодишњак, као "снајпериста", познати су примери и из других градова, а тадашњи таблоид "Слободни тједник" водио је антисрпску и антиармијску кампању правећи и објављујући "

спискове сурадника КОС-а

" на које су стављали имена из телефонског именика, сва која су им се учинила српским; modus operandi је био: Ако у улици Владана Деснице живи Милан Поповић - тај не може бити Хрват, да јебе ћаћу... Чак ни Херцеговац. Па и поред овако "осебујне" методологије за откривање "србоћетника и србокомуниста, тј - србокомунистићких ћетника" омакло им се неколико грешака (са херцеговцима), што је уредника и власника "СТ" коштало - али то није наша ствар.

Богдан Лукић није имао оружје, ни ловачко ни војно, али је знао с ким има посла, тј. ко су "домољуби" па је с разлогом претпоставио да би му и поред тога што оружја нема -

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06

нешто ипак могли "пронаћи" током претреса.

Са синовима се спаковао и отпутовао у Суботицу, Ана је остала да чува кућу.

Иначе, фини комшија који је Богдана упозорио на опасност исто је рекао и осталим Србима које је познавао; Владо Скелесија је одбио да иде било куда јер ником ништа није крив... Политика га не занима, боли га брдо и за Србе и за Хрвате, он гледа свој посао и своју породицу; Скелесија и још тројица који су те вечери одведени из својих кућа, након тога су нестали и из Дунава су извађени код Новог Сада. Никада се није сазнало ко их је одвео нити ко их је побио.

Ана Лукић тек што је опремила кућу новим намештајем, и није имала срца да је напусти. Осим тога, као Хрватица по рођењу, мислила је да јој се ништа неће десити... Па забога, ови нови политичари не силазе са *далековиднице* и не заклапају уста причајући како су им сваки Хрват и Хрватица неопходни у новој независној Хрватској.



Ана је радила у вуковарској болници... Ако се сетимо др Весне Босанац, лако је схватљиво због чега је неколико дана после одласка мужа и синова за Србију и сама престала да одлази на посао; одијум колега и колегиница био је неиздржљив. Са већим симпатијама су гледали болничке "жохаре" него њу - *"посрбљену"* Хрватицу која је родила четири "четника"

Са Богданом се последњи пут чула почетком септембра 1991. Рекла му је да се ни случајно не враћа у Вуковар, да ће и она изаћи из града првом приликом... Међутим, градом су већ јавно харале Мерчепове паравојске, отпочела је операција за деблокаду касарне и сви излази из града су затворени. На јавну сцену су ступили ескадрони смрти "младе хрватске демократије".

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06

Ускоро, у кућу су банули некакви добровољци из Ћакова... Ана је из подрума слушала како претурају и преврћу намештај, из куће су однели све што им је запало за око. Када су отишли, Ана се окуражила и изашла из подрума да види шта недостаје... Једног од њих Ђаво је донео назад и затекао ју је у дневном боравку. Како је Богдану испличала Олгица Гедошевић

- Анина пријатељица којој се ова поверила - "хрватски драговољац" ју је силовао и запретио јој да држи језик за зубима. Ана је те вечери побегла у атомско склониште Борово-комерца које је већ било пуно цивила; била је то половина новембра '91.- пар дана до ослобођења и усташке јуначке предаје.

Мартин Сабљић је био Анин и Богданов комшија, добро су се познавали. Био је фудбалски тренер, а Богданова два сина су играла за Раднички... И један од "заповједника" у опкољеном граду.

Приликом претреса, код Ане је међу осталим документима пронашао војне књижице Богдана и синова; одмах је наредио да је стрељају. Он је дакле био наредбодавац.

И и те како доступан "југославенском и србијанском правосуђу" - будући да је са много својих пајташа заробљен 18. новембра 1991. И пред Војним судом у Београду процесуиран за ратни злочин против цивилног становништва... И на основу изјава сведока Олгице Гедошевић и Драгољуба Врачарића (који је преживео стрељање) осуђен на смрт.

И по наредби Милана Панића, премијера СРЈ, ослобођен у Неметину 14. августа '92, године.

За оне слабијег памћења, у јеку рата у Босни и Херцеговини - Влада СР Југославије је Хрватској (дојучерашњем непријатељу) предала 714 (добар пешадијски батаљон) у градској герили прекаљених усташа који су у року одмах упућени у борбу, а заузврат добила неколицину војника ЈНА заробљених у Хрватској током служења војног рока, неколико војних пензионера и пар баба на чије станове је рватско Министарство обране бацило око. Због таквог "миротворства" Милан Панић, пропали бициклиста и бизнисмен, политикант познат једино по овом испаду и возикању Титином "Мечком" по парку Белог двора - одговоран је за све жртве гранате, метка или ножа неког од ослобођених

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06

усташа.

Заједно са Аном стрељана је и Вида Јаковљевић.



Олга Гедошевић иначе Рускиња, такође је била одређена за егзекуцију, али је срећом наишао њен сестрић у униформи ЗНП, који ју је назвао тетком и упитао како је... Када је Сабљић видео да је човек у униформи познаје, наредио је да је врате назад у склониште. Причу коју је Олига испричала Богдану Лукићу, поновио је и на суђењу Сабљићу и компаноњима пред Војним судом у Београду.

Ана Лукић је са још неколицином цивила стрељана на железничкој станици у Борову, а убица је Никола Чибарић. То стрељање је преживео и о њему сведочио пред Војним судом Драгољуб Врачарић. Убица и наредбодавац су осуђени на смрт. И пар месеци касније размењени по начелу "сви за све" - ми њима увежбане и мотивисане усташе, они нама полумртве регруте и удовице војних пензионера...

Након окончања борбених дејстава '91. Богдан је на основу обдукционог налаза који је сачинио др Зоран Станковић супругу идентификовао међу 1200 цивилних жртава рата. У марту '92. пренео ју је у породичну гробницу. На суђењу у Београду, Богдан је питао Чибарића због чега му је убио супругу; овај је показао на Сабљића и рекао да би овај убио њега да то није урадио... Сада му је жао.

Након "реинтеграције хрватског Подунавља у уставноправни сустав РХ" Богдан је пред судом у Вуковару покренуо парницу за надокнаду штете, и то је разлог за овај текст.

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06



Наиме, ма колико да је цела прича експлицитна - у њој нема ништа необично. Све је клише: Хрвати намазани Латини, Срби наивчине које свака будала преводи жедне преко воде како јој се наврне... И што је "најлепше", Срби на положају су увек широке руке кад се ради о туђим главама; српским, али туђим. Парница за надокнаду штете се покреће када је непобитно утврђено да је тужитељ кривицом тачно одређеног туженог претрпео материјалну или нематеријалну штету. Само што Богдан Лукић није имао никога да му то каже. У случајевима попут овога, адвокати обично раде "на проценат"; пошто је реч о спору са државом која тешком муком признаје да су се у "домовинском рату" уопште догодили неки ратни злочини чији су починиоци Хрвати, нема много адвоката који би се упустили у ризик да раде за неизвестан хонорар. Преостају или млади авантуристи, или стари шарлатани који немају проблем да странци обећавају брда и долине не би ли искамчили коју пару (или липу). Са првима је проблем незнање и неискуство, а са другима поквареност и недостатак карактера. Не знам ко је у овој парници заступао Богдана Лукића, али ко је - да је, прво на шта је морао да му скрене пажњу је чињеница да убиство његове супруге није правоснажном пресудом доказано ни пред хрватским ни пред хашким судом. Да хрватско правосуђе не признаје пресуде југословенских и србијанских судова које им се не допадају... Јер им се може.

Дакле, у питању су бабе и жабе; Богдан тужи хрватску државу за одштету а очекује пресуду за ратни злочин.

Што је разумљиво и опростиво јер Богдан није правник. Али, онај ко његов интерес заступа пред хрватским судовима мора да буде правник и он је био дужан да своју странку упуту у процедуру. Какогод, пресудом Врховног суда Републике Хрватске - држави се у овом случају не може судити јер је наступила апсолутна застара спора. Приватни тужитељ се обвезује да плати судске трошкове у висини од 49500 хрк, што је од прилике - 6600 еура. Када се узме да је Богданова пензија око 2500хрк, јасно је у какав се проблем увалио тражећи правду пред хрватским судом. Што се поменутом "правосуђу" баш лепо наместило, јер су многи Срби сазнавши за судбину предмета "Ана Лукић" схватили да се не могу "бости с рогатим" и дигли руке од парницења.

Ратни злочин као "нематеријална штета"

Пише: Драгослав Павков
четвртак, 11 октобар 2012 12:06

Али није Богдан неко ко тек тако одустаје од борбе за своја права; ишао је он и на састанак са министром хрватских бранитеља (то код нас нема, ми смо "агресори") који му је рекао како стварно није у реду да плаћа толике трошкове и предложио му решење: Богдан да одустане од тужбе - а "држава" ће му опростити дуг.

Шта рећи за крај?

Опљунути Хрвате што лажу, мажу, ако треба и кољу - све у циљу стварања и одбране своје државе, или - запитати се како то да у онолико прегломазном државном апарату Србије не постоји ни један службеник, ма ни теткица не постоји која би била задужена да помаже Србима кад се нађу у невољи? Имамо ли право да замерамо Хрватима (и осталима) што нас гледају са висине кад смо како испада - сами себи највећи душмани? Сећа ли се ико неког државничког и државотворног потеза било ког српског вође од Књаза Милоша до данас, а да нас није скупо коштао, толико скупо да се о жртвама не сме ни причати?

А Богдану се изгледа на крају ипак упалила лампица: Одлучио је да ангажује правог адвоката (таста од Тонија Цетинског - пуниоца београдске Арене) и његов предмет је већ у Стразбуру... Само, зар код нас стварно све мора на тежи (и скупљи) начин?